

klaret. Det er man efterhaanden kommen til Erkjendelse af ogsaa i andre Lande, hvor man virkelig har naaet en længere Udvikling og er kommen til Historiens Vidnesbyrd om, at det hævnner sig i Vængden haardest for Mindretallet selv, naar det vil misbruge Magten overfor Flertallet, selv om det i et givet Dieblis kunde; men disse Midler, disse Fordele have vi jo ikke her — man kalde det en Fordel eller ikke; vi have ikke Lyst til at tvinges til Revolution, vi ere jo af Naturen maadeholdne og befindige danske Folk; selv naar man overskrider Loven inod os, komme vi og ønske vi ikke at komme paa anden Maade end med Loven i Haanden for at værge Loven, anden Maade kjende vi ikke, og jeg vil indrømme, at den gamle Skik om, at man skulde anerkjende Flertallets Ret, og navnlig naar det er Flertallet ogsaa af den menige Befolkning, der for ikke lang Tid siden var høist ilde stillet og ringe anset her i Landet, saa have vi maasse lang Tid endnu at vente, vi have ikke særlige Sædvaner at holde os til. Det er derfor muligt, at det kan tage nogen Tid, inden den parlamentariske Seir kommer, som Oppositionen skal vinde, og som er bleven Oppositionens særlige Opgave her i Landet. Men da er det det Ulykkelige for os, at vort Flertal er saa sterkt, saa stundigt og saa maadeholdent, at det er istand til at vente, er istand til at bære Savn og Tab, blot det ser sine Udvalgte holde Fanen, hvor den skal holdes. Hvad Tid det derfor kan tage, inden Seiren kommer, maa staa hen — det er sikkert, at den maa komme, saa sandt som ogsaa vi tro paa en Fremtid for vort Land. Tænk Dem denne Tilstand, som her har bestaaet i Aaringer og endnu bestaar, set fra Udlandet — ja, De vil maasse svare os: Danmark, denne lille Plet paa Verdenskortet, som naturligvis er os saa dyrebare, hvem ser paa den? Det er rimeligt nok, at der er Mange, der tage lidet eller intet Hensyn dertil, men det kan ogsaa være, at en og anden kunde kaste sit Blik paa Forholdene her, og hvad ser man da? Hvad maa enhver som helst Udlandning, selv om det er japanesiske Gesandter, strax ved første Dickast se her? De maa se, at hele vort Forfatningsvæsen er vendt paa Hovedet. Der staa Regjeringen med et lille udvalgt Tilhæng af det store Hartkorn paa den ene Side og hele den store øvrige Befolkning paa den anden Side. Kunne de opvise et eneste Sted i Verden, der har et tilsvarende Billede af Forfatningsvæsen som vi — og det har været i Aaringer? Dette ses aabenbart af udenlandske Dine, og det skulde undre mig, om ikke den høitærede Conseilspræsident direkte eller

gjennem sin Kollega Udenrigsministeren er bleven gjort opmærksom paa, at man ogsaa i Udlandet med Andren har set paa dette Væsen. Men naar de nu se, at det er saa, er det jo naturligt, at man — forsaavidt Danmarks Selvstændighed er Gjenstand for Betragtninger — vil sige som saa: Dersom det danske Folk Flertal ikke eier, og altsaa hele Folket selv ikke ejer større Livskraft og større Levedygtighed, end at det i denne parlamentariske Strid, denne forfatningsmæssige Strid, hvor Retten, efter al fund Fornuft og efter Sagens Natur, er saa soleklar, ikke kan føre sin Sag igjennem, hvor stundig og maadeholden og langmodig man end er, er det aabenbart, at saa eier Danmark ikke saadanne Betingelser, hvortil vi kunne knytte vort Haab om dets fremtidige Selvstændighed. Naar et saadant lille Parti, hvis Program det er umuligt at fatte, da det jo er aabenbart, at det ikke kan faae Die paa, at dette Regjeringsystem i alle Maader er Alle til Skade, baade Kongen og Landet, desuagtet skulde kunne gennemføre sin Politik mod hele det øvrige Folk, skulde det ikke forandre nogen af os, om Alt i den øvrige Verden, der brød sig om vort Lands Selvstændighed, vilde sige: det Folk duer ikke. Enhver, der er tro mod den Opgave, man er sat til at varetage her, tro mod den Opfattelse og deler den Opfattelse, at det er af Betydning for Landets Selvstændighed, at Oppositionen hænder sin Stilling i den nuværende Kamp, Enhver, der har den Opfattelse, maa nødvendigvis sige, at Fædrelandets dyrebareste Interesser nu og i Fremtiden, dets Stilling som selvstændigt Led i Staternes Række, kræver af os, at vi maa staa fast i den Opgave, der er sat os. Se vi nu hen til den indre Udvikling af vort Folk, da forekommer det mig, at den samme Opfattelse paatrænger sig i samme Grad. Jeg er aldeles enig med det ærede Medlem fra Leire (Holstein) deri, at Alt stagnerer, og at, hvad der ikke gaar frem, gaar tilbage. Det er betegnende for hele dette Dødsstille i Statsmaskineriet, der ikke blot har viist sig at være tilstede for een eller flere Grene af Statslivet, men i Virkeligheden for dem allesammen. Ministeriet sidder med Forvisning om, at Alt visner i dets Haand, og at Alt bliver mere og mere stagnerende. Ministeriet har jo ikke Forventning om nogen Ting, det veed saa godt som Nogen, at det sidder som hindrende Fremskridt paa ethvert Omraade, og derfor sidder det. Det bliver ikke Andet, end at Kræfterne ødes og Udviklingen standses. Hele vort indre Liv, som skulde udvikles netop selvstændig i Kraft og Giendommelig-